

Valamiért nem szeretem a parancsot. Olyan idegen. Azért mondani, cselekedni valamit, mert azt parancsolta valaki...

Nem.

Ha mégis rákényszerülök, vonakodva teljesítem, ha nem okoz lelkiismereti problémát.

„Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek benneteket.” Ez a mondat Jézus ajkáról valamiért más. Talán azért, mert amit, parancsol – az olyan emberi, olyan természetes, olyan, ami belőlem is fakad, ami jó, ha én kapom és jó, ha én adom, hogy szeretve vagyok, hogy szerethetek.

A minap, ahogy kijöttem a kórházból és haladtam a téren, sírtam. Sírtam, mert fájt, hogy ott kellett hagynom a fiam kikötözve a kórházi ágyon. Úgy maradt ott – krisztuspózban a rácshoz szíjazva, borotvátlanul, szomorú tekintettel... – valahogy úgy, ahogy Te voltál a kereszten.

Barátainak nevezted követőidet, akiknek a parancsot adtad.

Hallom én is a parancsod, és vonakodás nélkül akarom teljesíteni.

Ma is elmegyek a kórháza, és holnap is, és mindaddig, amíg otthon szerethetem a fiam. Talán akkor barátod lehetek, s mint barátod kérhetem Atyádat:

szereket ölelésben

ha szeretsz

hagyd magad mögött a távolságot

lépj elő a fényességből

vakítsd meg hatalmas nagyságod

s legyél kicsit megértő

sárból gyúrtál de adtál szabadságot

útszélére szórt gyöngyöket

és virágkehelybe rejtett álmat

kicsi vagyok gyenge és esendő

mégis eléd büszkén kiállok

kérve atyai ölelésed

hagyd hát elveszni a távolságot

ha igazán megértesz

ha szabadnak gyúrtál a föld sarából

taposd el léptem elől a göröngyöket

és szabadíts meg a perzselő mától

ha féltesz

ölelj magadhoz ha szeretsz

Várva mindannyiunk számára a Lélek eljövételét.

Habos Laci (Érd)